

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 585/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Бојана Грубановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 186/2018 од 11.12.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 69/19 од 28.02.2019. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 186/2018 од 11.12.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 69/19 од 28.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 186/2018 од 11.12.2018. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђена на новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара коју је дужна платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, те је обавезана да суду плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, док је приватни тужилац ББ упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 69/19 од 28.02.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба и допуна жалбе, браниоца окривљене АА и потврђена пресуда Основног суда у Шиду К 186/2018 од 11.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене, адвокат Бојан Грубановић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји

поднети захтев и побијане пресуде укине те предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлуку или да исте преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљене се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да чињенични опис радње у оптужном акту „у стању урачунљивости, свесна свога дела чије је извршење хтела ...“ није садржавао свест о противправности, као неопходном елементу кривице, који елемент је првостепени суд, у изреку пресуде, сам додао „свесна забрањености дела“ чиме је прекорачио оптужни акт.

Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване, јер прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту, додавањем више криминалних активности, односно додавањем веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције. То овде није случај јер уз постојање у оптужби чињеничног описа радње „... у стању урачунљивости, свесна свог дела чије је извршење хтела ...“, дакле уз дат опис урачунљивости и умишљаја, додавањем речи „свесна забрањености дела“ није прекорачена оптужба јер „противправност“ произлази из чињеница у погледу умишљаја који је у оптужењу описан у погледу свести о постојању дела, па самим тим и забрањености. На наведени начин окривљеној није повећана криминална активност нити криминална воља, па јој самим тим није ни отежан положај у погледу правне оцене дела нити кривичне санкције. Уношењем наведених речи у изреку првостепене пресуде суд је, у складу са чињеничним стањем утврђеним у законито спроведеном поступку на главном претресу, прецизирао чињенични опис радњи окривљене у изреци пресуде, на шта има законска овлашћења.

Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног, да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Поред тога, поднетим захтевом браниоца окривљене се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз образложење да кривично дело увреда постоји када су увредљиве речи изговорене са намером омаловажавања приватног тужиоца што овде није случај јер сам приватни тужилац тврди да су инкриминисане речи нетачне с`обзиром да је он „трикотажу“ купио новцем који је посудио и да за то има уговор. То што приватни тужилац

тврди да је окривљена износила неистине о њему није довољно за постојање кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ већ инкриминисане речи - радње представљају елементе карактеристичне за кривично дело клевета које је декриминализовано, тако да приватни тужилац сатисфакцију може потражити у грађанском поступку, а не у кривичном.

Врховни касациони суд изнете наводе браниоца окривљене оцењује као неосноване.

У чињеничном опису дела, датом у изреци осуђујуће пресуде Основног суда у Шиду, утврђено је, између осталог да је окривљена у наведено време и на наведеном месту, у урачунљивом стању свесна свог дела чије извршење је хтела, свесна забрањености дела изговоривши речи „Он је покрао те раднике и купио трикотажу, да је лопов и криминалац“, самим тим манифестовала вољу и хтела да увреди приватног тужиоца чиме су утврђене све чињенице и околности како објективне које се односе на саму радњу извршења окривљене, тако и субјективне које се односе на урачунљивост и умишљај окривљене, које представљају законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљене да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић